

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

PG VIII TK 141/10
(P 37/10)

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z pytaniem prawnym Sądu Okręgowego w Rzeszowie Wydział I Cywilny, czy:

- 1) art. 108 ust. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.) w zakresie, w jakim określając zakres kognicji Komisji Prawa Autorskiego posługuje się określeniem „rozstrzygnięcia sporów związanych z zawarciem umowy”, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 tej ustawy, jest zgodny z art. 2, art. 21 w związku z art. 64 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;
- 2) art. 108 ust. 7 ustawy powołanej w pkt 1 jest zgodny z art. 2, art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji RP

- na podstawie art. 27 pkt 5 w związku z art. 33 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) -

przedstawiam następujące stanowisko:

postępowanie w niniejszej sprawie podlega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643) - z uwagi na niedopuszczalność wydania wyroku.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział I Cywilny, postanowieniem z dnia 27 maja 2010 r. (sygn. akt _____), zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym, czy art. 108 ust. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.; dalej: ustawa o prawie autorskim) w zakresie, w jakim określając zakres kognicji Komisji Prawa Autorskiego posługuje się określeniem „rozstrzygnięcia sporów związanych z zawarciem umowy”, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 tej ustawy, jest zgodny z art. 2, art. 21 w związku z art. 64 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP oraz czy art. 108 ust. 7 ustawy o prawie autorskim jest zgodny z art. 2, art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji RP.

Na skutek zarządzenia Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 sierpnia 2010 r. (sygn. akt Tp 17/10) Sąd wydał postanowienie z dnia 5 października 2010 r., w którym odniósł się do braków formalnych wskazanych w zarządzeniu.

Przedmiotem pytania prawnego są przepisy art. 108 ust. 5 i 7 ustawy o prawie autorskim, które utraciły moc obowiązującą na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 152, poz. 1016). W brzmieniu obowiązującym przed ich uchyceniem miały następującą treść:

„Art. 108.

(...)

5. Komisja w składzie trzyosobowym wyznaczonym z grona arbitrów po jednym przez każdą ze stron oraz superarbitra wybranego przez tak wyznaczonych arbitrów rozstrzyga spory dotyczące stosowania tabel, o których mowa w ust. 3, oraz spory związane z zawarciem umowy, o której mowa w art. 21¹ ust. 1. Jeżeli jedna ze stron nie wyznaczy arbitra albo arbitrzy nie wyznaczą

superarbitra, zostaną oni wyznaczeni przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

(...)

7. Strona niezadowolona z rozstrzygnięcia Komisji, o którym mowa w ust. 5, może w terminie 14 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia wnieść powództwo do właściwego sądu okręgowego.”

Pytanie prawne sądu powstało na tle następującego stanu faktycznego i prawnego.

Stowarzyszenie Filmowców Polskich (powód), będące organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu art. 104 ustawy o prawach autorskich, wystąpiło z pozwem przeciwko T Spółce z o.o. z siedzibą w R, o ustalenie przez Sąd, że pomiędzy powodem a pozwanym nie doszło do ukształtowania umowy o udzielenie licencji na korzystanie z praw autorskich zarządzanych przez powoda na skutek wydania postanowienia przez Komisję Prawa Autorskiego z dnia listopada 2009 r. (sygn. akt) oraz o ustalenie, że po stronie powoda nie istnieje obowiązek zawarcia takiej umowy.

Podstawą wniesienia powództwa w tej sprawie był art. 108 ust. 7 ustawy o prawie autorskim, z uzasadnieniem, że rozstrzygnięcie Komisji Prawa Autorskiego z dnia listopada 2009 r. rażąco narusza prawo.

W ocenie Sądu Okręgowego w Rzeszowie, przepisy art. 108 ust. 5 i 7 ustawy o prawie autorskim nie spełniają kryterium jasności i precyzyjności, czym budzą wątpliwości co do spełnienia zasady poprawnej legislacji (art. 2 Konstytucji).

Niekonstytucyjność art. 108 ust. 5 ustawy o prawie autorskim wyraża się zwłaszcza - zdaniem Sądu - w nieprecyzyjnym określeniu kompetencji Komisji Prawa Autorskiego poprzez stwierdzenie, że „rozstrzyga spór związany z zawarciem umowy, o której mowa w art. 21¹ ust. 1”, co spowodowało, że zaznaczyły się dwie sprzeczne linie interpretacji tego przepisu w doktrynie, jak i

w orzecznictwie sądów powszechnych, i w linii orzeczniczej Sądu Najwyższego.

W ocenie Sądu, wątpliwości budzi „przewidziana przez ten przepis procedura zatwierdzania tabel wynagrodzeń”, która jest nierzetelna i narusza poczucie poszanowania praw stron biorących udział w postępowaniu, a także niedookreślony rodzaj sporów, które może rozstrzygać Komisja Prawa Autorskiego, oraz jaki skutek ma rozstrzygnięcie Komisji i sposób odwoływania się od jej orzeczeń do sądu.

Brak regulacji ustawowej w sprawie zasad zatwierdzania tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów objętych zbiorowym zarządzaniem, spowodowany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 stycznia 2006 r. (sygn. SK 40/04), w którym stwierdzono niekonstytucyjność art. 108 ust. 3 ustawy o prawie autorskim - jak utrzymuje Sąd - doprowadził do konieczności procedowania o istniejące przepisy i do interpretacji, która przyznaje Komisji Prawa Autorskiego kompetencję do kształtowania treści umowy, pomimo że przed zmianą, dokonaną na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego, Komisja była uprawniona jedynie do zatwierdzania tabel wynagrodzeń.

Według Sądu, wątpliwości budzi także ocena charakteru rozstrzygnięcia Komisji Prawa Autorskiego, nie wiadomo bowiem czy ma ono charakter władczy, mediacyjny czy kształtujący prawo.

Naruszenia art. 21 w związku z art. 64 ust. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji przez art. 108 ust. 5 ustawy o prawie autorskim Sąd upatruje w tym, że w przypadku wydawania przez Komisję Prawa Autorskiego orzeczeń ograniczających prawa majątkowe jednostki, zasady ingerencji powinny zostać jednoznacznie określone z poszanowaniem zasady proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji).

Z kolei naruszenia art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Sąd upatruje w tym, że poprzez niejasności związane z zakresem kompetencji Komisji Prawa Autorskiego, budzi wątpliwości prawo żądania sądowego rozstrzygnięcia sporu,

gdyż w orzecznictwie widoczna jest rozbieżność, czy dopuszczalność drogi sądowej jest uzależniona od wyczerpania trybu postępowania przed Komisją.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie sformułował także zarzuty odnoszące się do art. 108 ust. 7 ustawy o prawie autorskim podnosząc, że przepis ten przyznaje jednostce prawo do sądu bez określenia warunków wykonywania prawa żądania kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia, czym narusza art. 78 Konstytucji. Przepis ten - zdaniem Sądu - budzi wątpliwości co do charakteru powództw wnoszonych na podstawie art. 108 ust. 7 ustawy o prawie autorskim, albowiem ustawodawca nie określił, czy wniesienie powództwa skutkuje wyeliminowaniem z obrotu prawnego rozstrzygnięcia Komisji Prawa Autorskiego, i jakiego rodzaju rozstrzygnięcie powinien wydać sąd powszechny, a także nie określił skutku wniesienia powództwa po terminie określonym w art. 108 ust. 7 ustawy o prawie autorskim. Ostatecznie Sąd upatruje niezgodności tego przepisu z art. 2, art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji.

Przedstawione pytanie prawne Sądu Okręgowego w Rzeszowie nie spełnia przesłanek formalnych do wydania merytorycznego orzeczenia o konstytucyjności zaskarżonych przepisów.

Zgodnie z art. 193 Konstytucji: „Każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem”.

W świetle art. 193 Konstytucji, pytanie prawne jest środkiem prawnym inicjującym postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym w trybie kontroli konkretnej. Cechą charakterystyczną kontroli sprawowanej w tym trybie jest jej ścisły związek z postępowaniem toczącym się w indywidualnej sprawie. Wątpliwość konstytucyjna powinna pojawiać się na tle konkretnej sprawy

toczącej się przed sądem pytającym (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 października 2008 r., sygn. P 30/07, OTK ZU nr 8/A/2008, poz. 135).

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, w kontekście art. 193 Konstytucji, wielokrotnie już wskazywano, że dopuszczalność zadania pytania prawnego jest uzależniona od spełnienia trzech przesłanek: podmiotowej, przedmiotowej oraz funkcjonalnej.

Zgodnie z przesłanką podmiotową, pytanie prawne może zadać jedynie sąd; chodzi tutaj o „każdy sąd”, niezależnie od jego miejsca w strukturze organizacyjnej sądownictwa.

Związanie przesłanką przedmiotową powoduje, że przedmiotem oceny w postępowaniu zainicjowanym pytaniem prawnym może być wyłącznie kwestia zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowym lub ustawą.

Oznacza to, że treścią pytania prawnego nie może być pytanie o znaczenie przepisu bez związku z pytaniem o konstytucyjność tego przepisu, gdyż byłoby to niedopuszczalne pytanie o wykładnię aktów normatywnych, a takiej kompetencji Trybunał nie ma. Przyjęcie odmiennego poglądu sprowadzałoby się do wkroczenia w pewnym sensie w kompetencje Sądu Najwyższego.

Związanie pytania przesłanką funkcjonalną oznacza z kolei, że, pomiędzy przepisem zakwestionowanym pytaniem prawnym a stanem faktycznym sprawy rozpoznawanej przez sąd pytający, musi istnieć relacja uzasadniająca zastosowanie tego przepisu w sprawie zawisłej przed sądem pytającym. Istnienie takiej relacji można przyjąć wtedy, gdy w razie utraty mocy obowiązującej przez przepis poddany kontroli Trybunału Konstytucyjnego orzeczenie wydane w sprawie rozpatrywanej przez sąd pytający będzie miało treść różną od tej, którą miałyby w razie, gdyby orzeczenie w sprawie zostało oparte na zakwestionowanym przepisie (por. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 13 grudnia 2000 r., sygn. P 9/00, OTK ZU nr 8/2000,

poz. 302; z dnia 23 września 2009 r., sygn. P 81/08, OTK ZU nr 8/A/2009, poz. 130 oraz z dnia 15 października 2009 r., sygn. P 120/08, OTK ZU nr 9/A/2009, poz. 143).

Dyspozycja art. 193 Konstytucji w zakresie przesłanki funkcjonalnej została powtórzona na płaszczyźnie ustawowej w art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 2 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym. Zgodnie z tym przepisem, pytanie prawne, obok wymagań formalnych wskazanych w art. 32 ust. 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, powinno także określać, w jakim zakresie odpowiedź na nie może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w związku z którą pytanie zostało postawione.

Trybunał Konstytucyjny wskazywał już w swoim orzecznictwie, że zależność pomiędzy odpowiedzią na pytanie prawne a rozstrzygnięciem sprawy w pierwszej kolejności ma określić sąd pytający. Nie pozbawia to jednak Trybunału Konstytucyjnego możliwości kontroli prawidłowości stanowiska sądu pytającego w tej kwestii. Adresatem powołanych powyżej przepisów jest bowiem zarówno sąd przedstawiający pytanie prawne, jak i Trybunał Konstytucyjny odpowiadający na to pytanie (por. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 13 grudnia 2000 r., sygn. P 9/00, OTK ZU nr 8/2000, poz. 302; z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. P 34/07, OTK ZU nr 6/A/ 2009, poz. 102; z dnia 23 września 2009 r., sygn. P 81/08, OTK ZU nr 8/A/2009, poz. 130; z dnia 17 listopada 2009 r., sygn. P 15/07, OTK ZU nr 10/A/2009, poz. 156 oraz z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. P 70/08, OTK ZU nr 1/A/2010, poz. 7).

Oceniając pytanie prawne Sądu Okręgowego w Rzeszowie przez pryzmat wymagań formalnych jakie powinno ono spełniać, uznać należy, iż nie spełniona została przesłanka funkcjonalna.

Sąd pytający, wskazując, w jakim zakresie odpowiedź na przedstawione pytanie może mieć wpływ na rozstrzygnięcie toczącej się przed nim sprawy, w związku z którą zostało postawione, wskazał, że „[r]ozstrzygnięcie powyższych

kwestii [dotyczących konstytucyjności art. 108 ust. 5 i 7 ustawy o prawie autorskim - przyp. wł.] będzie miało bezpośredni wpływ na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Stwierdzenie niekonstytucyjności lub konstytucyjności kwestionowanych przepisów będzie podstawą do ich niestosowania przez sąd lub ich zastosowania, co ze względu na treść żądania określonego przez powoda wpłynie na jego merytoryczną ocenę” (postanowienie z dnia 5 października 2010 r., str. 5).

Jednocześnie Sąd zauważył, że utrata mocy obowiązującej art. 108 ust. 5 i 7 ustawy o prawie autorskim z dniem 21 października 2010 r. na mocy art. 1 pkt 6 ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 152, poz. 1016) nie usunie skutków prawnych wywołanych w okresie ich obowiązywania, albowiem zgodnie z przepisami międzyczasowymi zawartymi w art. 3 ust. 3 tej ustawy, do postępowań w sprawach spornych związanych z zawarciem umowy, o której mowa w art. 21² ust. 1 ustawy o prawie autorskim, wszczętych i niezakończonych przed wejściem noweli stosuje się przepisy dotychczasowe.

Odnosząc się do wypowiedzi Sądu, w kwestii dalszego stosowania art. 108 ust. 5 i 7 ustawy o prawie autorskim, podzielić należy wyrażony przez Sąd pogląd, iż mimo utraty ich mocy obowiązującej nadal będą stosowane na mocy wskazanego przepisu interporalnego.

Powstaje natomiast pytanie, czy obowiązujące wcześniej przepisy art. 108 ust. 5 i 7 ustawy o prawie autorskim mogły (i nadal mogą) stanowić podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy rozpatrywanej przez Sąd, na kanwie której powstało pytanie prawne. Inaczej ujmując, czy można zgodzić się z poglądem Sądu i przyjąć, że podstawą sądowego rozstrzygnięcia żądania powoda (Stowarzyszenia Filmowców Polskich) o ustalenie, iż nie doszło do

ukształtowania tej umowy na skutek wydania postanowienia z dnia 5 listopada 2009 r. przez Komisję Prawa Autorskiego, będą zakwestionowane przepisy.

Zgodnie z art. 21¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim, operatorom sieci kablowych wolno reemitować w sieciach kablowych utwory nadawane w programach organizacji radiowych i telewizyjnych wyłącznie na podstawie umowy zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Z przepisu tego wynika obowiązek uzyskania tzw. licencji umownej na reemisję kablową poprzez zawarcie umowy z organizacją zbiorowego zarządzania. Stosownie zaś do treści art. 106 ust. 2 ustawy o prawie autorskim, organizacja zbiorowego zarządzania nie może - bez ważnych powodów - odmówić zgody na korzystanie z utworów lub artystycznych wykonań w granicach wykonywanego przez siebie zarządu.

Jak podano w treści uzasadnienia pytania Sądu Okręgowego w Rzeszowie pomiędzy Stowarzyszeniem Filmowców Polskich a spółką T w R , prowadzone były negocjacje dotyczące warunków umowy licencyjnej, a w szczególności dotyczące ustalenia wysokości wynagrodzenia należnego za korzystanie z praw autorskich zarządzanych przez Stowarzyszenie Filmowców Polskich.

Wobec zaistniałych rozbieżności co do warunków umowy, spółka T wystąpiła do Komisji Prawa Autorskiego - na podstawie art. 108 ust. 5 ustawy o prawie autorskim - o rozstrzygnięcie sporu związanego z zawarciem umowy, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim.

Kompetencje Komisji Prawa Autorskiego polegały, zgodnie z tym przepisem, na rozstrzygnięciu sporów:

- 1) dotyczących stosowania tabel wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub artystycznych wykonań objętych zbiorowym zarządzaniem zatwierdzonych przez inną Komisję utworzoną do tego celu;
- 2) związanych z zawarciem umowy przez operatorów sieci kablowych z organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, której

przedmiotem jest licencja na reemisję w sieciach kablowych utworów nadawanych w programach organizacji radiowych i telewizyjnych, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim.

Przy czym, do postępowania przed Komisją w tych sprawach stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu przed sądem polubownym.

Komisja Prawa Autorskiego, działając w ramach przyznanych jej kompetencji, wydała postanowienie z dnia listopada 2009 r. (

) w którym orzekła, że Stowarzyszenie Filmowców Polskich jest organizacją właściwą do zawarcia umowy, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim, i określiła wysokość wynagrodzenia należnego od spółki T na rzecz Stowarzyszenia.

Następnie, Stowarzyszenie Filmowców Polskich skorzystało z prawa - przysługującego mu z mocy art. 108 ust. 7 ustawy o prawie autorskim - zgodnie z którym, strona niezadowolona z rozstrzygnięcia Komisji Prawa Autorskiego ma możliwość wniesienia powództwa do właściwego sądu okręgowego.

W pozwie złożonym do Sądu Okręgowego w Rzeszowie Stowarzyszenie domaga się ustalenia, że nie ma obowiązku zawarcia ze spółką T umowy o udzielenie licencji i że nie doszło do ukształtowania tej umowy na skutek wydanego rozstrzygnięcia przez Komisję Prawa Autorskiego.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy w Rzeszowie, argumentując spełnienie przesłanki funkcjonalnej pytania prawnego, wskazał, że „[s]twierdzenie niekonstytucyjności lub konstytucyjności kwestionowanych przepisów będzie podstawą do ich niestosowania przez sąd lub ich zastosowania, co ze względu na treść żądania określonego przez powoda wpłynie na jego merytoryczną ocenę” (postanowienie z dnia 5 października 2010 r., str. 5).

Sformułowanie przesłanki funkcjonalnej wskazuje zatem, że przedmiotem wątpliwości Sądu nie jest zagadnienie związane z dopuszczalnością drogi sądowej w sprawie, w której wniesione zostało powództwo, a z jej merytorycznym rozstrzygnięciem.

Natomiast zaskarżone przez Sąd przepisy znajdują zastosowanie jedynie w celu ustalenia, czy droga sądowa w sprawie, w której wniesiono powództwo o ustalenie nieistnienia obowiązku zawarcia umowy, o której mowa w art. 21¹ ustawy o prawie autorskim, jest dopuszczalna.

Jak wynika z art. 108 ust. 7 ustawy o prawie autorskim, odczytywanego w powiązaniu z ust. 5 tego artykułu, określone zostały w nim warunki formalne, od których spełnienia zależy skuteczność wniesienia pozwu (w terminie 14 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia Komisji Prawa Autorskiego i skierowanie go do właściwego sądu).

Oznacza to, że skoro odpowiedź na pytanie Sądu związana jest z dokonaniem merytorycznej oceny zasadności powództwa, to Sąd wcześniej rozstrzygnął już kwestie związane z dopuszczalnością wniesienia pozwu. Zatem odpowiedź na wątpliwości Sądu co do nieprecyzyjności zaskarżonych przepisów, w części dotyczącej dopuszczalności drogi sądowej, stała się bezprzedmiotowa.

Odpowiedź na pytanie o konstytucyjność zaskarżonych przepisów - tym samym - nie ma znaczenia dla wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie.

Po pierwsze, jak wcześniej podniesiono, zastosowanie w postępowaniu sądowym znajdzie norma wynikająca z art. 108 ust. 7 ustawy o prawie autorskim, odczytywana w związku z zawartym w niej odesłaniem do art. 5 tego artykułu, i tylko w celu ustalenia dopuszczalności drogi sądowej.

Po drugie, w normie tej jest mowa o prawie wniesienia pozwu - a nie odwołania od rozstrzygnięcia Komisji Prawa Autorskiego - co jednoznacznie oznacza, że postępowanie przed sądem nie ma charakteru rewizyjnego, a zatem

postępowanie będzie toczyć się *ex novo*. Tym samym rozstrzygnięcie Komisji nie jest przedmiotem kontroli sądu powszechnego, co w konsekwencji powoduje, że przepis art. 108 ust. 5 ustawy o prawie autorskim, określający kompetencje Komisji Prawa Autorskiego, nie znajduje bezpośredniego zastosowania przy ocenie zasadności pozwu.

Nie istnieje zatem relewantny związek między rozstrzygnięciem sprawy, na kanwie której złożone zostało pytanie prawne, a orzeczeniem przez Trybunał Konstytucyjny o konstytucyjności art. 108 ust. 5 i ust. 7 ustawy o prawie autorskim. Wbrew więc twierdzeniu Sądu Okręgowego w Rzeszowie, wyeliminowanie bądź niewyeliminowanie z porządku prawnego art. 108 ust. 5 i ust. 7 ustawy o prawie autorskim, nie wywrze wpływu na merytoryczną ocenę żądania powoda zawartego w pozwie.

Natomiast, do obowiązku Trybunału Konstytucyjnego nie należy wskazywanie, jakie przepisy prawa powinny znaleźć zastosowanie w tej konkretnej sprawie, gdyż do stosowania przepisów prawa właściwy jest sąd.

W konsekwencji, istnienie przeszkody formalnej w przeprowadzeniu kontroli konkretnej, której podlegają pytania prawne, musi skutkować umorzeniem postępowania, z uwagi na niedopuszczalność wydania wyroku. W przypadku bowiem przyjęcia, że pytania prawne sądu mogą być zadawane „przy okazji” rozstrzyganej sprawy, dochodziłoby do konstytucyjnie niedopuszczalnego poszerzenia granic legitymacji sądów do inicjowania postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Z tych względów należało zająć stanowisko, jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego

Robert Hernand
Zastępca Prokuratora Generalnego